

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 824 ²	Τοῦ ἁγίου Νικολάου Σάββατο 6 Δεκεμβρίου 2014 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Προστάτης τῶν ἀδυνάτων

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ἀνέτειλε ἡ **μεγάλη** **Κέορτῆ** τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Τί νὰ ποῦμε σήμερα στὴν ἑορτῆ του; **Νὰ ἐγκωμιάσουμε τὶς ἀρετές του;** Νὰ ἐπαινέσουμε τὴν **ἐγκράτειά** του; Ὅπως λέει τὸ ἀπολυτικό του, ὑπῆρξε τῆς «ἐγκρατείας διδάσκαλος». Διότι ὄχι μόνο ὅταν ἦταν μέγας, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἦταν βρέφος, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, νήστευε τὸ γάλα καὶ δὲν θήλαζε. Νὰ ἐπαινέσουμε τὴν **πραότητα** του, ποὺ λέει πάλι τὸ ἀπολυτικό του ὅτι ὑπῆρξε «**εἰκόνα πραότητος**»; Στὶς ὕβρεις καὶ συκοφαντίες καὶ διανοητικὰ τῶν ἐχθρῶν του ἀπαντοῦσε μὲ μεγάλη πραότητα. Μᾶς διδάσκει, ὅτι κ' ἐμεῖς, ὅσες φορές ὕβριζόμεθα καὶ συκοφαντούμεθα στὸν κόσμον αὐτόν, πρέπει νὰ εἴμεθα πρᾶοι. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δύναμις ἀπὸ τὴν πραότητα, μὲ τὴν ὁποία νικῶνται οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως. Ἡ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν **ἐλεημοσύνη** του, τὴ μεγάλη του ἐλεημοσύνη; Νύχτα πήγαινε στὰ φτωχὰ σπίτια καὶ ἄφηνε χρυσὰ νομίσματα, καὶ ἔσωσε ἔτσι ὑπάρξεις ἀπὸ τὸ βόρβορον καὶ τὴ διαφθορά. Ἡ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν **πίστι**, τὴ μεγάλη καὶ ἀκλόνητη πίστι ποὺ εἶχε ὁ ἅγιος; Ὅταν ἡ Ἐκκλησία κινδύνευσε ἀπὸ τὴν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου, ἔσπευσε στὴν πόλι τῆς Νικαίας κ' ἐκεῖ μαζί μὲ ἄλλους ἁγίους πατέρας συνετέλεσε στὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας. Βέβαια ὁ ἅγιος Νικόλαος δὲν εἶχε τὴν εὐγλωττία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἢ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἄλλων πατέρων, γιὰτὶ ἦταν ἀγράμματος. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Ὅταν ἄκουσε τὸν Ἀρειο νὰ βλασφημῇ τὸ Χριστό, αὐτὸς ὁ πρᾶος καὶ ταπεινὸς ἐξανέστη καί, ὅπως λέει ὁ βίος του, ἐρράπισε τὸν αἵρεσιάρχη γιὰ τὴ βλασφημία του. Καὶ εἶνε γιὰ μᾶς διδάγμα ὅτι, ὅσες φορές προσβάλλεται ὁ Θεός, πρέπει νὰ ἐξανιστάμεθα. Ἐμεῖς, ἀντιθέτως, ὅσες φορές προσβάλλεται τὸ ἐγώ μας, ὅσες φορές ἀδικούμεθα, ὕβριζόμεθα, προπηλακιζόμεθα, τότε ἐξοργιζόμεθα καὶ γι-

νόμεθα θηρία καὶ ἀπειλοῦμε τὸ σύμπαν· ἀλλ' ὅταν θίγεται καὶ βλασφημῆται ὁ Χριστός, τότε δείχνουμε ἀδιαφορία. Ἀντιθέτως ὁ ἅγιος· στὶς προσωπικὲς του προσβολὰς ἀπαντοῦσε μὲ πραότητα, ὅταν ὅμως ὕβριζετο ὁ Χριστὸς ἀπαντοῦσε μὲ σφοδρότητα· ἔτσι ράπισε τὸν Ἀρειο. Ἐμεῖς ἔχουμε περὶ πολλοῦ τὸ ἐγώ μας, ὄχι τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐκεῖνος.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος, δηλαδή, εἶνε σύνοψις ὅλων τῶν ἀρετῶν, **ἔκφρασις τῶν μακαρισμῶν τοῦ Χριστοῦ**, διότι στὸ πρόσωπό του ἐφαρμόσθηκαν ὅλοι οἱ μακαρισμοὶ τοῦ Κυρίου (βλ. Ματθ. 5,1-12).

* * *

Ἄλλ' ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, θέλω νὰ συμπληρώσω τώρα τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου μὲ δύο λέξεις ποὺ θ' ἀποδείξουν, ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαος δὲν ἦταν μόνο ὁ ἐλεήμων καὶ ὁ πρᾶος καὶ ὁ πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος δοῦλος τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ὑπῆρξε ἀκόμα καὶ ὁ προστάτης φτωχῶν καὶ ἀδικουμένων, ὁ προστάτης ἀνθρώπων ποὺ τοὺς κατεδίωκαν οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας. Θ' ἀναφέρω ἓνα - δύο **παραδείγματα**, καὶ θὰ τελειώσω.

● Τὸ πρῶτο εἶνε, ὅτι στὴ μητρόπολι του, ἓνα πρῶι, ἔτρεξαν μὲ μαλλιά ξεπλεγμένα γυναῖκες ποὺ ἔκλαιγαν καὶ φώναζαν. Ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ ἁγίου Νικολάου καὶ ἔλεγον· Σῶσε μας!... Παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς σώσῃ ὁ ἅγιος, γιὰτὶ συνέλαβαν τοὺς ἄνδρες των. Τοὺς ἔπιασαν, τοὺς ἔδεσαν, τοὺς πήγαν στὴ φυλακή, τοὺς καταδίκασαν σὲ θάνατο, κι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἐκτελοῦνταν· γι' αὐτὸ οἱ γυναῖκες τοὺς βρίσκονταν σὲ ἔξαλλη κατάστασι. Ὁ ἅγιος, μόλις ἄκουσε τὸ θλιβερὸ αὐτὸ ἄγγελμα, ἔσπευσε νὰ πάῃ στὴ φυλακή. Ἀλλὰ τὴν ὦρα ἐκεῖνη ἡ φυλακὴ ἦταν ἀδειανή, γιὰτὶ τοὺς εἶχαν πάρει δεμένους καὶ τοὺς εἶχαν ὀδηγήσει ἔξω στὰ χωράφια, γιὰ νὰ τοὺς ἐκτελέσουν. Ὁ ἅγιος καταλάβαινε τὸν κίνδυνον. Καί, ὁ γέρος αὐτός, ἔτρεξε σὰν παιδί καὶ ἔφτασε στὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως. Καὶ μόλις

πρόλαβε και πήρε από τα χέρια του δημίου το σπαθί, με το οποίο θα τους έσφαζαν τους άθώους εκείνους ανθρώπους. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και ήλεγξε αυστηρά τον τύραννο της πόλεως και τον απείλησε, ότι θα τον καταγγείλη στον βασιλέα, στον Μέγα Κωνσταντίνο. Και ο τύραννος συναισθάνθηκε το άμαρτημά του, ταπεινώθηκε και μετανόησε. Γι' αυτό η Εκκλησία του ψάλλει: **«Έσωσας τους άθώους έκ του θανάτου»** (Κοντάκ.).

● Μια περίπτωση αυτή σωτηρίας ανθρώπων. Άλλ' υπάρχει και άλλη. Στην εποχή του αγίου Κωνσταντίνου τρεις στρατιωτικοί, γενναίοι και ένδοξοι στρατηγοί, που είχαν νικήσει βαρβάρους σε διάφορους πολέμους και μάχες κ' ήταν το καύχημα της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, οί τρεις αυτοί στρατηγοί συκοφαντήθηκαν και διαβλήθηκαν από κακούς και μοχθηρούς ανθρώπους. Τους συνέλαβαν, τους άφαιραν τα άξιώματά τους, τους έρριξαν στις φυλακές, και κινδύνευαν από ώρα σε ώρα να εκτελεστούν. Δεν είχαν πλέον κανένα καταφύγιο παρά μόνο την προστασία του αγίου Νικολάου. Και λέει ο βίος του αγίου, τον οποίο πιστεύουμε, ότι τη νύχτα επικαλέσθηκαν τον άγιο παρακαλώντας να τους προστατεύσει. Και τότε έγινε θαύμα. Ποιό θαύμα; Στον ύπνο του ο αυτοκράτωρ είδε όραμα. Είδε τον άγιο Νικόλαο να τον έπιπλήττη και να του λέη: «Τί έγκλημα πᾶς να κάνης; Γιατί θέ'ς να βάψης τα χέρια σου με το αίμα των άθώων; Αυτοί οί τρεις στρατηγοί, που είνε έτοιμοι να εκτελεστούν, αυτοί οί τρεις είνε άνθρωποι άθωοι· και πρέπει να τους έλευθερώσης. Μην πραγματοποιήσης αυτά που σκέπτεσαι». Πράγματι, όταν ξύπνησε ο αυτοκράτωρ, κάλεσε άμέσως τον στρατοπεδάρχη, έλαβε πληροφορίες για τους ύποδίκους, διαπίστωσε ότι είνε άθωοι, και έτσι **έλευθέρωσε τους τρεις εκείνους στρατηγούς**: οί όποιοι, γεμάτοι χαρά και άγαλλίασι, έσπευσαν να εκφράσουν τις εύχαριστίες τους στον άγιο που τους έλευθέρωσε.

—Μπα! θα πήτε, παλιά πράγματα αυτά, παλιές ιστορίες. Αυτά ήταν για «*τῷ καιρῷ εκείνῳ*»...

“Όχι, άγαπητοί μου! “Όχι «*τῷ καιρῷ εκείνῳ*». Και σήμερα και αύριο και μεθαύριο και πάντοτε και μέχρις ότου ανατέλλουν τα άστρα και τρέχουν οί ποταμοί και τα δέντρα γεμίζουν από φύλλα, έως ότου ο ήλιος και η σελήνη ανατέλλουν στον όρίζοντα, τα θαύματα του αγίου είνε ύπαρκτά· δεν είνε μυθώδη πράγματα.

● Θα σᾶς διηγηθῶ λοιπόν και ένα τελευταίο. Πότε έγινε; Έγινε **στην Κοζάνη το 1944**, στα χρόνια εκείνα, τα φοβερά χρόνια της σκλαβιάς του έθνους μας. Κακοί τότε και διεφθαρμένοι άνθρωποι, έπιασαν παρακαλῶ **τριακόσους ανθρώπους** και τους έρριξαν στη φυλακή. Και έγινε κλάμα και θρήνος. Γυναίκες άντρες παιδιά έκλαιγαν, γιατί ήταν πλέον βεβαία η εκτέλεσί τους. Και ξημέρωσε στην Κοζάνη, την πόλι του αγίου Νικολάου, που έχει ναό του Αγίου Νικολάου, ξημέρωσε πολύ λυπηρά η ήμερα αυτή του αγίου Νικολάου. Και οί καμπάνες του Αγίου Νικολάου χτυπούσαν λυπητερά, σαν να ήταν Μεγάλη Παρασκευή. “Ημουν τότε, με άξίωσε ο Θεός να είμαι, ιεροκήρυξ Κοζάνης. Και άνέβηκα στον άμβωνα γεμάτος δάκρυα. Και είπα: «Σήμερα ο άγιος Νικόλαος δεν έορτάζει. Πέστε στα γόνата, πέστε στα γόνата μικροί και μεγάλοι, και παρακαλέστε τον άγιο να κάνη το θαύμα...». Και το έκανε το θαύμα. **Το βράδυ τους έλευθέρωσαν!**

● Μάλιστα. Δεν είνε ψέμα η θρησκεία μας· είνε ζωντανή, όλοζώντανη. Και χθές και σήμερα και αύριο, πάντοτε θα κάνη τα **θαύματα**. Και αν πάτε στα νησιά τα εύλογημένα της πατρίδος μας, εκεί θα δήτε γέρους άσπρομάλληδες ναυτικούς, που πέρασαν ώκεανούς και θάλασσες, και ναυάγησαν στον Άτλαντικό ώκεανό, και είδαν το χάρο μπροστά στα μάτια τους. Την ώρα που πελώρια κύματα και καρχαρίες, άγρια θηρία, ήταν έτοιμα να όρμήσουν πάνω τους και αυτοί να γίνουν κομμάτια πάνω στα βράχια, εκείνη την ώρα την φοβερά του θανάτου, που έβλεπαν το θάνατο μπροστά τους, —δεν είνε ψέμα, είνε αλήθεια— παρακάλεσαν τον άγιο. Και ο άγιος έκανε το θαύμα μου· και βρέθηκαν στην ξηρά χωρίς να το καταλάβουνε!

* * *

Είνε λοιπόν γεγονός ότι ο άγιος ύπήρξε και πᾶος, και έλεήμων, και πιστός κι άφωσιωμένος στο Θεό, είνε γεγονός ότι ύπήρξε **ο άνθρωπος του Θεού**: αλλά είνε γεγονός ότι ο άγιος Νικόλαος είνε και ο προστάτης των άδικουμένων και αδυνάτων.

Αυτό τον άγιο τιμούμε και ύμνούμε σήμερα. Και όλοι μας, με μια καρδιά και με μια ψυχή, ένωμένοι στην πίστι του Χριστού, στην όρθόδοξο πίστι, ως παρακαλέσουμε, ο Θεός, διά πρεσβειών του αγίου Νικολάου του θαυματουργού, να έλεήσει και σώση όλους μας· αμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**